

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 480/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Bauer, s.r.o., Štúrova 19, Košice-Staré Mesto, proti postupu a uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2T/6/2024 zo 16. mája 2024 a postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tostš/7/2024 z 28. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Špecializovaného trestného súdu a postupom a uznesením najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd obe uznesenia zrušil a prikázal Špecializovanému trestnému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu. Súčasne žiada priznať mu finančné zadost'učinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľovi bolo 28. júna 2023 vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b) a ods. 4 písm. b) a c) Trestného zákona

s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b) a ods. 4 písm. b) a c) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022, ktorých sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia.

3. Špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 6Tp/22/2023 z 1. júla 2023 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tostš/11/2023 z 11. júla 2023 vzal sťažovateľa podľa § 87 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku do väzby. Špecializovaný trestný súd súčasne rozhodol, že podľa § 76 ods. 9 Trestného poriadku za konštatácie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa u sťažovateľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku nepoužije.

4. Uznesením sp. zn. 6Tp/22/2023 z 29. septembra 2023 Špecializovaný trestný súd s poukazom na § 79 ods. 2 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o zmenu dôvodov väzby. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku súčasne zamietol aj sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

5. Uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 6Tp/22/2023 z 22. decembra 2023 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tostš/20/2023 z 9. januára 2024 došlo podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku k zmene dôvodov väzby v tom smere, že sťažovateľ bude naďalej vykonávať väzbu len z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Ďalším výrokom tohto uznesenia Špecializovaný trestný súd podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Súčasne väzbu sťažovateľa s poukazom na § 80 ods. 1 písm. b) a c) a ods. 2 a § 81 ods. 1 Trestného poriadku nenahradil písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou. Napokon Špecializovaný trestný súd podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku predĺžil lehotu trvania väzby do 28. mája 2024.

6. Špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. 6Tp/22/2023 z 29. februára 2024 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tostš/3/2024 z 13. marca 2024 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol v poradí ďalšiu žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Uvádzaným uznesením Špecializovaný trestný súd súčasne s poukazom na § 80 ods. 1 písm. b) a c) a ods. 2 a § 81 ods. 1 Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou.

7. Uznesením Špecializovaného trestného súdu bolo po podaní obžaloby z 24. apríla 2024 podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku s poukazom na § 79 ods. 2 Trestného poriadku rozhodnuté o ponechaní sťažovateľa vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Špecializovaný trestný súd súčasne nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením najvyššieho súdu z dôvodu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

8. Základná lehota sťažovateľovej väzby, ktorá začala plynúť 28. júna 2023 o 4.05 h, keď bol sťažovateľ zadržaný, by uplynula 28. januára 2024 o 4.05 h. Keďže uznesením z 22. decembra 2023 v spojení s uznesením z 9. januára 2024 došlo k predĺženiu lehoty väzby do 28. mája 2024, väzobná lehota uplynula 28. mája 2024 o 4.05 h. O ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby bolo rozhodnuté uznesením Špecializovaného trestného súdu 16. mája 2024. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej bol najvyšší súd s poukazom na § 192 ods. 4 druhú vetu Trestného poriadku povinný rozhodnúť do 28. mája 2024 do 4.05 h. Sťažnosť však bola zamietnutá uznesením najvyššieho súdu po uplynutí zákonnej lehoty väzby, keďže najvyšší súd rozhodoval vo veci 28. mája 2024 v čase medzi 10.10 h a 10.25 h.

9. Lehoty väzby nezačínajú plynúť dňom, ale hodinou a minútou obmedzenia osobnej slobody. Pri rozhodovaní o väzbe sa uvádza obmedzenie osobnej slobody obvineného hodinami a minútami, čo má význam pre ďalšie trvanie väzby. Lehota trvania väzby plynie podľa § 76 ods. 13 Trestného poriadku odo dňa zadržania sťažovateľa, a keďže ide o lehotu určenú podľa hodín, tak začatie jej behu sa s poukazom na § 63 ods. 2 Trestného poriadku odvíja od začatia úkonu zadržania. Ak bola väzba sťažovateľa zadržaného 28. júna 2023 o 4.05 h predĺžená do 28. mája 2024, najvyšší súd nemohol rozhodovať o sťažnosti proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v lehote do 28. mája 2024 do 24.00 h, ale najneskôr do 28. mája 2024 do 4.05 h. Keďže najvyšší súd rozhodol 28. mája 2024 v čase medzi 10.10 h a 10.25 h, teda prinajmenej 6 hodín a 5 minút po uplynutí zákonnej lehoty väzby, porušil sťažovateľom uvádzané referenčné kritériá. Trvanie sťažovateľovej väzby od 28. mája 2024 od 4.05 h je tak v rozpore s ľudsko-právnymi imperatívmi.

10. Sťažovateľ poukazuje na príkazy na prepustenie z väzby na slobodu vydané Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktoré poskytujú oporu jeho argumentácii. Otázka, ktorá je podstatou ústavnej sťažnosti, je teda všeobecnými súdmi posudzovaná rozdielne, čo je dôvodom, pre ktorý sťažovateľ žiada ústavný súd o vyžiadanie stanovísk odborných inštitúcií špecifikovaných v ústavnej sťažnosti. Európsky súd pre ľudské práva konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru v prípadoch, keď bola určitá otázka v judikatúre vnútroštátnych súdov dlhodobo riešená rozporným spôsobom, pričom vo vnútroštátnom práve buď neexistoval mechanizmus, prostredníctvom ktorého by bolo možné judikatúru zjednotiť, alebo taký mechanizmus existoval, ale nebol využitý. Sťažovateľ nesúhlasí s uznesením ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 500/2012 z 9. októbra 2012. Poukazovaná rozhodovacia prax je „*nielen neaktuálna, nesúrodá a ignorujúca práva jednotlivca, ale tiež hrubo rozporná so všetkými vyššie uvedenými namietanými právami sťažovateľa*“.

11. Časť odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu prinášajúca rozbor plynutia lehôt a súvisiaci poukaz na § 63 ods. 4 Trestného poriadku je prekvapivá, pretože sťažovateľ uvedeným nedôvodil v rámci argumentácie uvádzanej v sťažnosti proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu. Týmto spôsobom je preukázaná vedomosť najvyššieho súdu o tom, že o väzbe sťažovateľa rozhodol po uplynutí zákonnej lehoty. Možno predpokladať, že kým sťažovateľ nedoručil najvyššiemu súdu výzvy na okamžité prepustenie z väzby (najskôr 7. júna 2024), najvyšší súd si tvrdené pochybenie neuvedomil a uvádzanú pasáž odôvodnenia doplnil až následne,

pravdepodobne v období medzi 7. júnom 2024 a 10. júnom 2024. Obsahom odôvodnenia rozhodnutia o väzbe však môže byť riešenie právneho stavu len do momentu rozhodnutia, teda do 28. mája 2024 do času medzi 10.10 h a 10.25 h.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedenie čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti tak ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti vyhodnotil v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 394/2023). Ústavný súd dodáva, že všetky sťažovateľom namietané nedostatky v rešpektovaní jeho práv je možné zaradiť pod referenčné normy ústavy a dohovoru, ktoré sťažovateľ uviedol v petite ústavnej sťažnosti. To bolo dôvodom, pre ktorý ústavný súd sťažovateľa nevyžýval na doplnenie petitu ústavnej sťažnosti.

IV.1. K uzneseniu Špecializovaného trestného súdu:

14. Podľa princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto uvádza, že nemá právomoc preskúmať uznesenie Špecializovaného trestného súdu, keďže ho už preskúmal na základe sťažnosti najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 357/2024). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

IV.2. K uzneseniu najvyššieho súdu:

15. Pokiaľ ide o počítanie lehoty sťažovateľovej väzby, ústavný súd primárne upriamuje pozornosť na odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu, podľa ktorého na plynutie väzobnej lehoty nemá vplyv hodina začatia plynutia tejto lehoty u jednotlivých obvinených. Vo vzťahu k počítaniu väzobných lehôt najvyšší súd poukázal na § 63 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého lehota určená podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa skončí uplynutím toho dňa, ktorý svojím pomenovaním alebo číselným označením zodpovedá dňu, v ktorom sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty. Ak chýba tento deň v poslednom mesiaci lehoty, končí sa lehota uplynutím posledného dňa tohto mesiaca.

16. Podľa názoru ústavného súdu je výklad prezentovaný najvyšším súdom ústavno-právne akceptovateľný, pretože sa opiera o účinnú normatívnu reguláciu a nepredstavuje zjavný omyl či exces, ktorý by smeroval k popretiu podstaty základných práv a slobôd sťažovateľa. Pritom ústavný súd podotýka, že v podstate totožnú interpretáciu aproboval aj v uznesení z 9. októbra 2012. Hoci neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ so závermi uznesenia z 9. októbra 2012 nesúhlasí, dôvody nesúhlasu tkvejú v tvrdení o „neaktuálnosti a nesúrodosti“ poukazovaných právnych názorov, ktoré nekorešpondujú sťažnostnej argumentácii (bod 10 dôvodov tohto uznesenia). Takéto príčiny sa však nachádzajú v subjektívnej rovine obhajobných tvrdení sťažovateľa. Len samotná skutočnosť, že sťažovateľ zastáva v ústavnej sťažnosti iný právny názor, než aký vyslovil ústavný súd v skoršej veci, nemôže viesť k tomu, aby sa ústavný súd podľa prania sťažovateľa odchyľil od ústavno-právne udržateľných záverov svojho skoršieho rozhodnutia.

17. Ústavný súd na zvýraznenie korektnosti záverov uznesenia najvyššieho súdu uvádza, že posolstvo danej veci korešpondujúcich ustanovení Trestného poriadku nepodporuje sťažovateľov výklad nastolenej problematiky. Lehoty sa podľa Trestného poriadku počítajú na hodiny, dni, týždne, mesiace a roky. Pokiaľ ide o lehoty trvania väzby, tie sú v Trestnom poriadku určené podľa mesiacov, nie podľa dní, resp. hodín alebo minút. To sa javí podstatné, pretože spôsob počítania času určuje samotný Trestný poriadok. Len v prípade, ak je zákonná lehota určená podľa hodín, má pre ňu význam začiatok určitého relevantného úkonu (§ 63 ods. 2 Trestného poriadku). Pokiaľ je zákonná lehota určená podľa týždňov, mesiacov alebo rokov, platí najvyšším súdom poukazované odchylné pravidlo objektivizované v § 63 ods. 4 Trestného poriadku. Pri predĺžení lehoty väzby ustanovuje posledný deň trvania lehoty súd, pričom aj v danom prípade sa trvanie väzby ohraničuje dňom, nie hodinou, resp. minútou. Uvedený postulát bol rešpektovaný aj v okolnostiach aktuálnej veci, pretože väzba sťažovateľa bola uznesením z 22. decembra 2023 v spojení s uznesením z 9. januára 2024 predĺžená do 28. mája 2024 bez určenia hodiny, prípadne minúty uvádzaného dňa.

18. Najvyšší súd ako nadriadený (sťažnostný) súd môže v uvádzaných okolnostiach rozhodovať o väzbe do 24.00 h posledného dňa lehoty určenej podľa mesiacov. Ak teda najvyšší súd rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu 28. mája 2024 v čase medzi 10.10 h a 10.25 h, nerozhodoval po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, ako to tvrdí sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, ale naopak, svoju právomoc uplatnil, rešpektujúc príkaz objektivizovaný v druhej vete § 192 ods. 4 Trestného poriadku, v rámci zákonnej lehoty. Tento záver je v súlade s právnymi názormi aprobovanými uznesením z 9. októbra 2012, v zmysle ktorých uvádzané posúdenie veci plne korešponduje čl. 17 ods. 5 ústavy, podľa ktorého do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. V tomto prípade je zákonom uvedeným v citovanom článku ústavy Trestný poriadok a časom lehota určená na mesiace, a nie na hodiny (resp. minúty). Napokon treba dodať, že Trestný poriadok nezavádza diferenciáciu medzi termínmi „doba“ a „lehota“, čo *in fine* preukazuje napríklad § 63 ods. 5 Trestného poriadku. Táto sťažnostná námietka je teda so zreteľom na poukazované argumentačné línie nedôvodná.

19. V ďalšej dôvodovej línii ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na prax krajského súdu a súvisiacu nejednotnosť prístupu všeobecných súdov k posudzovaniu plynutia (počítania) lehoty väzby. Ústavný súd v reakcii podotýka, že príkazy na prepustenie z väzby na slobodu vydané

krajským súdom, ktoré poskytujú oporu sťažnostnej argumentácii, s odkazom na body 15 až 18 odôvodnenia tohto uznesenia nekorešpondujú zákonnej koncepcii. Navyše, v právnej úprave niet ustanovenia, z ktorého by vyplývala viazanosť nadriadeného súdu (v danom prípade najvyššieho súdu, pozn.) postupom, ktorý v určitej veci zvolil podriadený súd (v danom prípade krajský súd, pozn.). Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej mu neprislúcha vykonávať unifikačné intervencie do judikatúry všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zveruje všeobecným súdom. Ústavný súd vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. napr. III. ÚS 43/2024). O to v danom prípade so zreteľom na už uvádzané argumentačné línie nejde.

20. Posledná sťažnostná námietka sa upína na tvrdenie o prekvapujúcom charaktere časti odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu o rozbere plynutia lehôt väzby. Tieto úvahy boli podľa sťažovateľovej mienky doplnené do dôvodov uznesenia najvyššieho súdu *ex post*. V danom prípade ide podľa názoru ústavného súdu o hypotetické úvahy a špekulatívne tvrdenia, ktoré sťažovateľ nijako nepreukazuje. To je dôvodom, pre ktorý predmetná argumentačná línia nie je spôsobilá vyvrátiť ústavno-právne korektné závery najvyššieho súdu a nemôže založiť dôvod na vykonanie kasačnej intervencie zo strany ústavného súdu.

21. Osobitne, pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru, ústavný súd akcentuje, že označené články dohovoru sa *ratione materiae* vzťahujú na rozhodovanie o vzatí do väzby. Keďže v danom prípade ústavný súd neskúmal rozhodnutie všeobecných súdov o vzatí do väzby, ale o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby, poukazované ustanovenia dohovoru nie sú v sťažovateľovom prípade aplikovateľné (m. m. napr. III. ÚS 668/2023, III. ÚS 8/2024).

22. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd stabilne konštatuje, že záruky obsiahnuté v označenom článku sa vzťahujú na konanie, ktorého predmetom je rozhodovanie o trestnom čine, z ktorého je jednotlivец obvinený. Rozhodovanie o väzbe nie je rozhodovaním o trestnom obvinení, preto sa ani čl. 6 ods. 1 dohovoru vo veci sťažovateľa neaplikuje (m. m. napr. III. ÚS 351/2023).

23. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade uznesením najvyššieho súdu, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi uznesením najvyššieho súdu a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označeného základného práva podľa ústavy a práv podľa dohovoru, z čoho rezultuje, že dôvodnosť tejto časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať

po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu